

Kemény Istvánnak

Medve zokog napok óta,

Mert elkapták a pásztorok.
A csapda jól zár, szőrön át
Csontokat tördel. Ki felel
A helyzetért? A medve sír,
A pásztorok röhögnek. Vad
Szél kavarog a szívben, míg
Igazság nyílik benned, és
Átölelsz. Szórszálakat köpsz
Rám, karmolsz, dörmögsz befelé.
Kettéroppan köztünk a lét.

Tele van szavakkal a mosdó, fogcsikorgatva,

sikálja kezem, bevetve minden praktikát, hogy
reggelre tiszta tó legyen arcod, szemem
körül az árkokban békalencse nyeldekelye
szeptemberi nyár kulcsra zárt szobáiban hajam
lobbanását. Túl sok az érzélem álmaimban.
Reggel kitaszítom magam a fényre, csak állok
szemlesütve. Kirobban egy szín és egy szó, hatvan
percig csókolózol egy vihar kiömlött szélén.